

KADER TAHTACI

Söke Hilmi Fırat Anadolu Lisesi
/ AYDIN

Liseler Arası Öykü Yarışması
Türkiye Mansiyon Ödülü

DUT AĞACI

Tam da orda oturmuştu, dut ağacının en sağlam dalında. Belki ki birileri yine kalbini kırmıştı. Derdini en yakın dostu olan dut ağacına anlatıyordu. Dut ağacı onun yegane dostuydu. Hem uğursuz hem de aklını yitirmiş, diyenlere inat dut ağacı onu bağrına basıp en sağlam dalında koruyordu kötülüklerden.

Adı Murat'tı ama onunla bir oyuncakmış gibi oynayan, sokaklarda onu taşıyan çocuklar ona "Baykuş" diyorlardı. Çünkü Murat bir kuş gibi sürekli dut ağacının dalındaydı, ayrıca köylülere göre her felaketin sebebi oydu. Bu yüzden baykuşlara eskiden beri uğursuz diyen cahiller Murat'ı baykuşa benzetir, onun hep uğursuz olduğunu düşünürlerdi. Baykuş ismi bu yüzden Murat için köylülerin gözünde en uygun isimdi. Herkes bu isme alışmıştı. Hatta gerçek ismini çoktan unutmuşlardı.

Bu hayata çilelerin en büyüğüyle gelmişti Murat. Kimsesizdi. O doğar doğmaz ölmüştü annesi. Babasını ise ne tanıyan vardı ne de akıbetini bilen. Zaten annesi de anlatılanlara göre köye saklanmak için gelmişti ve geldiğinde hamileydi. Sürekli peşinde bazı adamların olduğunu söylerdi. Nedeni tam olarak bilinmez ama başı büyük beladaydı. Murat'ı doğurduktan sonra da hayatına veda etmişti. Murat'a ise altı yaşına kadar yaşlı ebesi Fehime

Hanım bakmıştı. Ama Fehime Hanım da ölünce, Murat'ı uğursuz gördükleri için kimse sahiplenmek istemedi. Aksine onu gören ya azarlıyor ya da acımasızca dövüyordu. Hepten yalnız kalmıştı Murat. Onun bunun önüne attığı bir iki lokma olmasa belki de şimdiye kadar açlıktan çoktan ölmüştü.

Çoğu zaman sokaklarda gezmeye cesaret bile edemezdi. Bu yüzden zamanının çoğunu dut ağacında geçirir, uzun süre oradan inmezdi. Çünkü onu gören çocuklar onu taş yağmuruna tutardı. Her tarafı yara içinde kalırdı Murat'ın. Sözde aklı başında yetişkinlerde buna göz yummaktan başka bir şey yapmıyorlardı. Murat ne zaman dut ağacından incek olsa çocuklar ellerinde taş, onu pusuda beklerdi. "Baykuş ağaçtan indi." diyerek taş atarlardı ama Murat, dut ağacına çıkınca onun orada büyü yaptığını düşünürlerdi ve korkudan kimse ortalıkta kalmazdı. Dut ağacının olduğu bölgeye kimse yaklaşmadığı için Murat dut ağacının biraz ilerisindeki yaşlı ebesi Fehime Hanım'ın küçük mü küçük kulübesinde uyurdu.

Hiç konuşmazdı Murat. Onca eziyet çekmesine rağmen onun sesini, tek kelime ettiğini duyan yoktu. Belki de dilsizdi ama dilsiz de olsa dut ağacı onu anlar, anlatamadıklarını da bilirdi. Çünkü yıllardır şahit oluyordu her şeye. Kimseye kin tutmaz, kimsenin tavuğuna kışt bile demezdi. Kendi halinde zavallı biriydi ama insanların kalbinde ona karşı büyük bir kin, büyük bir öfke vardı. Bu nefret çocuklara da yansımıştı. Bütün çocuklar düşman kesilmişti Murat'a. Bunlardan biri de küçük Yunus'tu. Yunus o gün yine taş topluyordu. Kendini o kadar kaptırmıştı ki taş toplamaya bir çuval dolusu taş topladığının farkında bile değildi. Çuvalı dolunca kucaklayıp diğer arkadaşlarının yanına götürmek istedi ama çuval onun kilosundan çok daha ağırdı. Çuvalı kaldıramayacağını anlayınca sürüklemeye çalıştı. Biraz yol kat ettikten sonra o kadar yoruldu ki kan ter içinde kaldı. Dere kenarına varınca biraz oturup dinlenmek istedi küçük Yunus.

İyice dinlendikten sonra tekrar çuvalı tutup sürükledi. Aşırı sürünmeyle çuvalın altı birden yırtıldı ve içindeki taşların bir kısmı yere döküldü ama küçük Yunus hiç farkında değildi. Çuvaldan sürüklerken taşlardan birine ayağı takılıp dereye düştü. Derenin suyuna kapılıp ta köylü kadınların çamaşır ve çocuklarını yıkadığı yere kadar geldi. Sonunda çamaşır yıkayan kadınlardan biri suyun içinde çarpınan Yunus'u fark etti ve onu kurtarmayı başardı. Ufak tefek yaralar almıştı küçük Yunus ama kötü bir şeyi yoktu. Olayı Yunus'un ailesine haber verdiler. Gün boyu kahvede oturup sigara ve çayını içen Ali Tuncay koşu koşu gelmişti oraya. Anlaşılan oğlu Yunus için bir hayli endişelenmişti. Yunus'a iyice sarıldıktan sonra şöyle sordu:

-Oğlum, babasının aslanı! Nasıl oldu bu? Kim yaptı sana bu kötülüğü? Söyle de yedi sülalesini kurşuna dizeyim.

Yunus hem ağlayarak hem de kollarına bulaşan çamuru temizleyerek şöyle söyledi:

-Şey baba, ben Baykuş'tan korunmak için taş topluyordum. Sonra Baykuş bana büyü yaptı, ayağım kaydı, dereye düştüm.

Baykuş'un ismini duyan Ali Tuncay'ın az önceki yiğitliğinden eser kalmamıştı. Çünkü Baykuş'un büyüünden herkes gibi o da çok korkardı. Bir ağrı sızı içinde ağlayan oğlu Yunus'a baktı bir de uzakta görünen dut ağacının üstündeki Murat'a baktı. Her ne kadar Yunus'un başına gelenler bardağı taşıran son damla olsa da kendi başına bir şey yapamayacağını anlayan Ali Tuncay derinin dermanının, köyün tanınmış imamı olan Vehbi Hoca'da olduğuna kanaat getirdi. Oğlu Yunus'u kurtaran kadına canı gönülden teşekkür ettikten sonra oğlunu kucaklayıp soluğu Vehbi Hoca'nın evinde aldı. Kapıyı kibar bir şekilde çaldı. Kapıyı açan Vehbi Hoca'nın ikinci eşi Hadike Hanım'dı. Ali Tuncay:

-Selamün Aleyküm yenge! Vehbi Hoca evde mi? Bir mesele var hocamla konuşmam gerek.

-Aleyküm selam kardeşim! Evdedir, içeri buyur.

İçeri giren Ali Tuncay, Vehbi Hoca'yı minderde bağdaş kurmuş şekilde, bir elinde hiç bırakmadığı tespihi diğer elinde tavşan kanı çayını yudumlararken gördü. Vehbi Hoca:

-Hoş geldin, Ali Tuncay oğlum! Nasılsın? Nedir bu mesele, de bakalım.

Ali Tuncay:

-Hoş bulduk hocam. Hiç iyi değilim. Baksana şu oğlumun haline. Baykuş'un uğursuzluğuna uğramış. Gözünü seveyim hocam bir şeyler yap, bizi bu beladan kurtar. Bugün bununla kurtulduk ama yarın kurtulamayabiliriz. Ben tek başıma korkarım, dut ağacı normal bir ağaç değil biliyorsun. Baykuş'un büyü yapma yeri. Köylüye söyle senin sözünü herkes dinler, birlik olup yıkalım o büyü yuvasını.

Vehbi Hoca:

-Yardım ederim etmesine de bilirsin her şeyin bir karşılığı vardır Ali Tuncay oğlum. Ben camiden anons yapar herkesi köy meydanında toplarım. Orada konuşur bir karara varırız. Ama sen de hocanı sevindir biraz, hem sevap işlersin oğlum.

Ali Tuncay açık açık para isteyen Vehbi Hoca'ya bir miktar para verip ellerini öper ve oğlu Yunus'u kucaklayıp evine gider.

Ertesi gün Vehbi Hoca camiden anons yapar, herkesin köy meydanında toplanmasını söyler. Köylüler kısa bir süre sonra köy meydanında toplandılar. Köyün ileri gelenlerinden olan Vehbi Hoca söze başladı:

-Dün küçük Yunus'un başına gelenlerden hepiniz haberdarsınız. Neredeyse boğulacakmış yavrucağız. Son anda kurtulmuş Baykuş'un büyüsünden. Vallahi bu uğursuzun zulmünden helak olduk. Köyümüze ne yağmur yağar oldu ne de yavrularımız korkusuzca oyun oynayabilir. Ben derim ki Baykuş bu köyde olduğu müddetçe başımız beladan kurtulmayacak. Yüce Allah bile yüzümüze bakmayacak. Bugün Yunus'un başına gelenler yarın, öbür gün bizim de başımıza gelebilir. En iyisi cesaretimizi toplayıp dut

ağacını kesmek. Eğer dut ağacı kesilirse Baykuş'un büyüleri tutmaz, bizler de rahat ederiz. Belki daha iyisi olur. O uğursuz, köyü terk eder. Yanılıyor muyum?

Bunun üzerine köyün tanınmış zenginlerinden Salih Ağa:

-Hocamız doğru söyler. Kuran'ı bilir, dini bilir. Bize yakışan onun sözünü dinlemektir. Hocamızın sözünün üstüne söz olur mu hiç? Allah korusun, dinden çıkarız.

Bu konuşmalar üzerine köylüler arasında bir uğultu başladı. Herkes kendince bir şeyler ekliyor çoğunluk Vehbi Hoca'nın sözünü doğruluyordu. Murat ise her şeyden habersiz dut ağacının üstünde topladığı bazı otlarla daima aç kalan midesini avutuyordu. Sözde hoca olan, keyfine düşkün aç gözlü ve çıkarıcı Vehbi Hoca'nın bu acımasız kararından zerre haberi yoktu.

Köylüler Vehbi Hoca'nın teşvik etmesiyle dut ağacını kesme kararı aldılar. Ali Tuncay bu karardan gayet memnun herkesten önce hazırlamıştı baltasını. Zaten dut ağacını eskiden beri düşman kesmişlerdi. Hem Murat'ın uğursuzluğundan kurtulmak için hem de Murat köyden gitsin diye dut ağacını keseceklerdi. Ali Tuncay gibi eline baltayı alan birçok kişi dut ağacına doğru ilerledi. Büyük bir kalabalık dut ağacının kesilişini seyretmek için oradaydı. Dut ağacı kesilince tuhaf şeylerin olacağını düşünüyorlardı. Sırayla dut ağacına sert ve öfkeli darbelerle vurmaya başladılar. Kimse ağacın üstünde olan Murat'ı umursamadı bile. Muratsa ağaçtan inmek için en ufak bir tepki bile göstermedi. Aksine dut ağacına daha çok sarılıyor, düşme pahasına da olsa ondan ayrılmak istemiyordu. Sanki ağaca inen her darbe onun kalbine kızgın hançer olup saplanıyordu. Dakikalar sonra dut ağacı korkunç bir şekilde yere devrildi. Tabii ağaç devrilince Murat da yere düştü. İşte o an, o an bir şey oldu. Dağları titreten, denizleri tutuşturan, gülleri ağlatan bir şey oldu. Herkesin beklediği mucizeden daha farklı bir mucizeydi bu. Yirmiyi aşkın senedir konuşmayan ve dilsiz olarak bilinen Murat "Anne ölme!"

dedi. Meğer anne yerine koymuş dut ağacını, onda bulmuş anne şefkatini... Öyle bir feryat etti ki Murat onun bu iki kelimelik feryadıyla en katı kişiler gibi yumuşamıştı. Her yeri bir sessizlik kaplamıştı. Köylüler şaşkın hepsinin gözünde iki şey vardı biri gözyaşı, biri pişmanlık. Ama artık çok geçti. Murat'ın ikinci kez ölmüştü annesi ve bir sabah baktılar ki Murat yok. Anlaşılan köyü terk etmişti. Onu arayanlar en ufak bir ize bile rastlayamadı. İsteseydi daha önceden de gidebilirdi, belli ki her eziyete annesi bildiği dut ağacı için katlanıyordu.

Şimdi o köyde ne Murat var ne de dut ağacı, şimdi o köyde var olan sadece kocaman bir vicdan azabı.